

वा० रा०

॥८८॥

उक्तमेव विवृणोति ॥ पूर्वादिशमिति ॥ १४ ॥ अप्सरसशब्दोऽकारांतोऽप्यार्षः ॥ १५ ॥ परिकाल्यमानः परिकालयमानः पलायमानइत्यर्थः ॥ अकारलोपआर्षः ॥ पुन
रावृत्य उदयगिरिभुवः ॥ १६ ॥ तस्यादिशः तांदिशं त्यक्त्वा द्रुमांतरे शैलांतरे च तद्व्यवहितं वालिनं पश्यन् ॥ अपरां पश्चिमांदिशं समभिद्रुतइतिशेषः ॥ १७ ॥ १८ ॥ गिरिसत्तमं
अभिधावितइतिशेषः ॥ १९ ॥ मेरुं महामेरुं न विंदे न लभे ॥ २० ॥ किमब्रवीत्तदाह ॥ इदानीमिति ॥ मे मया स्मृतं ॥ किं स्मृतं तदाह यथेति ॥ २१ ॥ तदा पूर्वकाले अस्मिन्ना
पूर्वादिशंतोगत्वा पश्यामि विविधान् द्रुमान् ॥ पर्वतान्सदरीन् नम्यान् सरांसि विविधानि च ॥ १४ ॥ उदयंतत्र पश्यामि पर्वतं धातुमंडितं ॥
क्षीरोदं सागरं चैव नित्यमप्सरसालयं ॥ १५ ॥ परिकाल्यमानस्तु तदा वालिनाभिद्रुतोऽहं ॥ पुनरावृत्य सहसा प्रस्थितोऽहं तदा विभो
॥ १६ ॥ दिशस्तस्यास्ततोभूयः प्रस्थितोऽक्षिणांदिशं ॥ विंध्यपादपसंकीर्णां चंदनद्रुमशोभितां ॥ १७ ॥ द्रुमशैलांतरे पश्यन्भूयोऽक्षिण
तोपरां ॥ अपरां च दिशं प्राप्नो वालिना समभिद्रुतः ॥ १८ ॥ स पश्यन् विविधान् देशानस्तंच गिरिसत्तमं ॥ प्राप्य चास्तंगिरिश्रेष्ठं उत्तरं संप्र
धावितः ॥ १९ ॥ हिमवंतंच मेरुंच समुद्रंच तथोत्तरं ॥ यदा न विंदे शरणं वालिना समभिद्रुतः ॥ २० ॥ ततो मां बुद्धिः संपन्नो हनुमान्वाक्यम
ब्रवीत् ॥ इदानीं मे स्मृतं राजन्यथा वाली हरीश्वरः ॥ २१ ॥ मतंगेन तदा शोभत्यस्मिन्नाश्रममंडले ॥ प्रविशेद्यदि वाली मूर्धास्य शतधा भ
वेत् ॥ २२ ॥ तत्र वासः सुखोऽस्माकं निरुद्धि शोभविष्यति ॥ तत्र पर्वतमासाद्य ऋष्यमूकं नृपात्मज ॥ २३ ॥ न विवेश तदा वाली मतंगस्य
भयात्तदा ॥ एवं मया तदाराजन्प्रत्यक्षमुपलक्षितं ॥ पृथिवीमंडलं सर्वं गुह्यमस्म्यागतस्ततः ॥ २४ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वा० कि०

षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४६ ॥ अश्रममंडले वाली यदा प्रविशेत्तदास्य मूर्धा शतधा भवेदिति हरीश्वरो मतंगेन शप्तः ॥ २२ ॥ तत्र मतंगाश्रमे निरुद्धि शोभः निर्भयः आसा
द्य स्थितस्य मम समीपमिति शेषः न विवेशेत्यन्वयः ॥ २३ ॥ तदा जातशापकृतादिशेषः ॥ गुहां ऋष्यमूकस्येति शेषः ॥ २४ ॥ वरमानः ॥ इति रामाभि० वा० कि० षट्च
त्वारिंशः सर्गः ॥ ४६ ॥

कि० कां०

॥८८॥